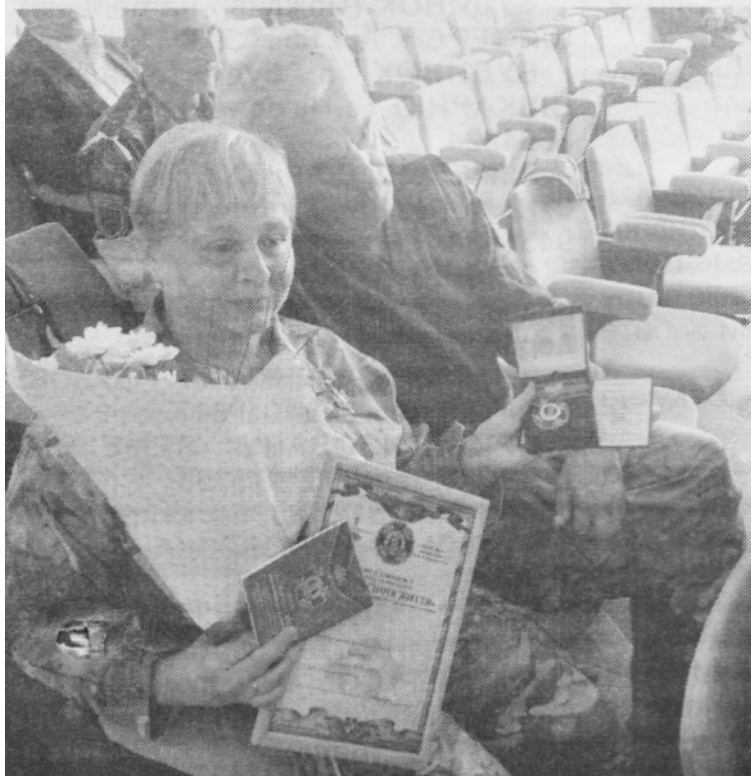

ЗАРАДИ КОЖНОГО ЖИТТЯ

14 березня, в День добровольця, в 5-му окремому батальйоні української добровольчої армії пройшла церемонія нагородження бійців медичної служби медалями "За участь у бою". Серед нагороджених - наша землячка, керівник медичної служби УДА Лариса Кирикович. Бойовою нагородою з нагоди Дня добровольця удостоєний і Юрій Кирикович. Щиро вітаємо родину Народних Героїв із черговими заслуженими нагородами. Пишаємось. Бажаємо лиш одного – повертайтеся живими! Сьогодні пані Лариса ділиться зі своїми земляками спогадами про бойові будні медичної служби в гарячих точках країни.

- За наказом командира 5-го ОБАТу УДА, з 16 липня 2016 р. створено медичний підрозділ. Особовий склад: два медики (з освітою), два парамедики, парамедик-інструктор з тактичної медицини. Мене призначили начальником медичної служби. Наш невеликий підрозділ – одне ціле! Розуміємо одне одного – без слів, з погляду. Лікуємо та надаємо медичну допомогу у батальйоні та на передовій. Медик – моя професія в цивільному житті, я анестезист. Працювала у відділенні анестезіології та інтенсивної терапії. Але це і моє покликання. Кожен вояк в нашому підрозділі має за плечима великий бойовий досвід, брали участь у боях в найгарячіших точках на Донбасі. Піски, Донецький аеропорт, шахта Бутівка, бій під Білокам'янкою (сумісна операція з ЗСУ «Чорна скала»), Широкино, Авдіївка... На передовій наше першочергове завдання – врятувати життя! А це також й надання допомоги безпосередньо на полі бою, дуже часто під свист куль і розривів снарядів. Та людина зникає до

всього. Ми робимо свою роботу, рятуємо наших хлопчиків. Кожна, пройдена мною, моїми побратимами та посестрами гаряча точка, закарбовується в пам'яті... Важкими була ротація наприкінці січня 2015 року, останні дні Донецького аеропорту, Піски... Велика кількість поранених... Працювали багато різних медичних екіпажів, зі своїми бачилася по кілька хвилин, або виключно зустрічалися поглядами. Завжди було щастям довести живими поранених бійців... Бій під Білокам'янкою залишився для мене пеклом. Коли перед тобою підіймається земля, а потім вона тебе накриває, всім тілом відчуваєш біль, шум і свист у вухах, а зовсім поряд четверо твоїх побратимів, яким уже нічим не зарадиш... Один ворожий танковий снаряд – і їх вже нема. І знову ледь чуєш крики: "Медики... медики..." і ти біжиш, падаєш на землю, бо щось знову прилітає, повзеш..., а їх там шестеро. Мотаєш, клеїш, ставиш голки, сортуєш і почергово відправляєш на будь-яких транспортних засобах, бо медична машина вже підірвана. Після того кілька місяців тобі сниться один і той самий сон... А потім знову розумію, що потрібна там! Бо це ще одне врятоване життя, – це чийсь син, батько, чоловік... Збираєшся з силами і знову в стрій! Забезпечення у нас виключно від волонтерів і просто небайдужих людей. Потреба в медикаментах та засобах для надання допомоги є постійною. Вояки знаходяться в різних умовах, хворіють, бо організм не сталевий. З відкриттям навчально-вишкільного центру УДА навчаємо бійців, аби на полі бою вміли надати самі собі допомогу та своєму побратиму. А також навчаємо парамедиків, щоб вміли надати домедичну допомогу нашим воякам. Навчаємо по стандартах НАТО, що базуються на основі бойового досвіду воюючих країн. Навчаємо і працюємо за протоколами MARH. Найбільшою подякою є шанобливе і побратимське ставлення до нас і нашої роботи бійців та їхніх рідних.

Полісся. - № 11/23 березня 2017 р./